

Hastalığı hafifletmenin yolu

İstanbul'dan Hamdi Gocek: 1) "Sizden hiç kimse, maruz kaldığı bir zarar sebebiyle, ölümü temenni etmesin. Mutlaka onu yapmak mecburiyeti hissederse, bari şöyle söylesin: 'Rabbim! Hakkımda hayat hayırlı ise yaşat. Ölüm hayırlı ise canımı al.'" (Buhari, Merda, 19) şeklinde bir hadis mevcut mudur? Eğer varsa Üstadın kendisine yapılan zulümlere ve verilen sıkıntılara karşı "Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim" ifadesi bu hadis ile nasıl telif edilebilir?

2) Uzun zamandır çok ciddî ve ağır hasta bir yakınım var. Belli ki çok büyük ıztıraplar çekiyor. Bazen tahammül edemediğini ifade ediyor, hatta kuvvetli imanına rağmen isyanı işmam eden sözler söylüyor. Hastalar Risalesi'nde gençler için geçen ".. Onların tahammül dâhilindeki hastalıklarını bir ihsan-ı İlâhî olduğunu ihtar ederdim." ifadesi ona şamil değil mi? Bu şahsın mesuliyet durumu nedir?

ÖLÜMÜ TEMENNİ ETMEK

Verdiğiniz hadisin kaynağını da bildirmişsiniz. Allah razı olsun. Bu hadis ile Üstad Hazretleri'nin bahsettiğiniz sözü arasında bir tezat yoktur. Nitekim "zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade, ölümü tercih ettim." cümlesinden hemen sonra, "Eğer dinim intihardan beni menetmeseydi, belki bugün Said topraklar altında çürümüş gitmişti."1 cümlesi var ki, bahsettiğiniz hadis çerçevesinde Üstad Hazretleri kendisi ile ilgili ölüm konusunda bir tasarruf kullanmaktan uzak durduğunu söylüyor. Hadis-i şerif tam da bunu emrediyor.

Öte yandan, “ölümü tercih ettim” ifadesi, “Ölümü temenni etmeyin” emrine aykırı bir tasarruf değildir. Yasaklanan fiil temennidir, tercih değildir. Tercihle ölüm fiilini yaratmayı Hâlık Teâlâ’ya bırakırsınız. Yani, “benim için hayırlı ise Hâlık Teâlâ ölüm yaratsa, ölmeyi hayata tercih ederim.” demiş olursunuz. Hâlık Teâlâ yaratması halinde siz ölmeye hazırsınız demektir. Yaratmadığında buna itirazınız yok. Bu isyan değildir, dolayısıyla günah değildir.

Ölümü temenni etmek ise isyandır. Temenni sizin kalbinizin fiilidir. Hâlık Teâlâ o an ölümü sizin için yaratmış mı, yaratmamış mı düşünmez, ama yaratmasa da temennisi ölmekten yanadır. Ölümü yaratmadığında buna itirazı var. İşte isyan olan budur. Bu günahdır. Çünkü burada Hâlık Teâlâ’nın takdirine itiraz ediyor.

HASTALIKLARA SABRETMEK

Hastanıza Şafi-i Hakikî olan Cenâb-ı Allah’tan şifa dilerim. Hastalığı ağır seyredebilir. Ağrısı fazla olabilir. Ama bunu tahammül dışında bir durum olarak düşünmemeli. Rabbim biz sabredersek tahammül gücünü verir. Belki bizde sabırsızlık var ve biraz ağrı fazla olsa sabredemeyeceğimizden korkuyoruz. Rabbim ağrının şiddeti nispetinde rahmetten hissesini ziyade eylemiştir. Bundan emin olmalı ve rahmeti küstürmemeli. Bu hisseyi şikâyetle ve sabırsızlıkla kaçırmamalı. Aman dikkat!

Meseleye aynen Bediüzzaman Hazretlerinin şu bakışıyla bakmalı.

İnşallah şifa olur: “Birinci Harb-i Umumînin birinci senesinde, Erzurum’da mübarek bir zat müthiş bir hastalığa giriftar olmuştu. Yanına gittim.

Bana dedi: “Yüz gecedir ben başımı yastığa koyup yatamadım” diye acı bir şikâyet etti.

Ben çok acıdım.

Birden hatırıma geldi ve dedim: “Kardeşim, geçmiş sıkıntılı yüz günün, şimdi sürurlu yüz gün hükmündedir. Onları düşünüp şekvâ etme. Onlara bakıp şükret. Gelecek günler ise, madem daha gelmemişler; Rabbin olan Rahmânü’r-Rahîmin rahmetine itimad edip, dövülmeden ağlama, hiçten korkma, ademe vücut rengi verme. Bu saati düşün. Sendeki sabır kuvveti bu saate kâfi gelir. Divane bir kumandan gibi yapma ki, sol cenah düşman kuvveti onun sağ cenahına iltihak edip ona taze bir kuvvet olduğu halde, sol cenahındaki düşmanın sağ cenahı daha gelmediği vakitte, o tutar, merkez kuvvetini sağa sola dağıtıp, merkezi zayıf bırakıp, düşman ednâ bir kuvvetle merkezi harap eder.”

Dedim: “Kardeşim, sen bunun gibi yapma. Bütün kuvvetini bu saate karşı tahşid et. Rahmet-i İlâhiyeyi ve mükâfât-ı uhreviyeyi ve fâni ve kısa ömrünü uzun ve bâki bir surete çevirdiğini düşün. Bu acı şevvâ yerinde ferahlı bir şükret.”

O da tamamıyla bir ferah alarak, “Elhamdülillâh,” dedi, “hastalığım ondan bire indi.”²

Dipnotlar:

1- Tarihçe-i Hayat, s. 543.

2- Lem’alar, s. 18.